

FAHRETTİN ALTUN

Abdullah Gül öteden beri...

Abdullah Bey, Anayasa Mahkemesi'nin Şahin Alpay ve Mehmet Altan'la ilgili kararı hakkında şunları söylemiş: "**Ben Cumhurbaşkanıyken de ayrıldıktan sonra da gazetecilerin tutuksuz yargılanmasını(n) hem adalet hem de Türkiye'nin imajı açısından doğru olduğunu söylemişimdir.**"

Abdullah Bey'e sormak isterim. Can Dündar'ın Anayasa Mahkemesi marifetiyle saliverilmesi ve sonrasında Almanya'ya kaçması adalet ve [Türkiye](#)'nin imajına nasıl hizmet etti acaba?

15 Temmuz öncesini nasıl da kolay unutuyoruz?

Televizyon ekranlarından, gazete köşelerinden, İnternet sitelerinden Cumhurbaşkanı Erdoğan'a, onun çevresine tehditler savuran insanlardan bahsediyoruz.

Onların sıfatı gazeteci, yazar, çizer olunca sorun olmuyor mu? Örneğin, "**Fetullah Gülen'le şiddetin ne alakası var, o dünyanın en barışçıl din adamıdır**" diyerek [FETÖ](#) propagandası yapan, "**ulan siz kimi kandırıyorsunuz, siz kim oluyorsunuz da Fetullah Gülen'e terörist diyorsunuz; bunların hepsinin hesabını vereceksiniz**" diyerek yerli ve milli aktörleri tehdit eden Şahin Alpay neden korunup kollanmalı?

MESELE ÇOK AÇIK

Cumhuriyet döneminin önemli simalarından Zekeriya Sertel anılarında der ki: "İnönü Cumhurbaşkanlığına geldikten sonra diktatörlüğü artırdı, tek millet, tek parti, tek şef diye bir sistem kurdu.

Bunun adı polis devleti idi. Amansız, insafsız bir polis devleti. Emniyet örgütü kuvvetlendirilmiş, genişletilmişti. Nefes almak olanaksızdı.

Basın bile onun elinde ve onun emrindeydi. Resmen sansür yoktu. Ama bazı bakanlar ve Basın Genel Müdürlüğü hemen her gün gazetelere direktifler verirdi.

Bu direktiflere uymayanların gazeteleri kapanmak tehlikesi altındaydı..." Sevgili dostlar.

İşte bugün "**basın özgürlüğü ayaklar altında**" diye ortalığı ayağa kaldıranlar bu basın düzeni içinde, Kemalizmi kutsayarak gazetecilik yaptılar. Sözümona gazetecilik.

Bugün bizleri yandaşlıkla itham edenler yıllar yılı meşruiyetini halktan almayan, varlığını Batı'dan aldığı

desteğe borçlu olan iktidarların borazanlığını yürüttüler.

O iktidarlar halkı baskıladı, onu bir kalıba girmeye zorladı. Halkın değerlerini geri kalmışlık göstergesi olarak gördü, onlarla çatıştı. Dışarıyla değil, içeriyle savaştı.

Düşmanı içeride aradı. Bunu yaparken FETÖ gibi PKK gibi içeride yuvalanan gerçek şakileri, gerçek terör örgütlerini görmezden geldi. Onlarla gerçekçi bir mücadele yürütülemedi, aksine yürütülen yanlış politikalar onların kökleşmesine, kendi alanlarını genişletmesine imkân sağladı.

Bugün tek millet, tek parti, tek şef demiyoruz. Bugün tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek vatan diyoruz. O günlerin sentetik bir biçimde inşa edilmeye çalışılan, değerlerinden arındırılmış milletini kutsayan, o günlerin tek partisini, tek şefini hayırla yad edenler bugün demokrasi havariliği yapıyorlar. Millet in oylarıyla seçilmiş Cumhurbaşkanı Batı'yla işbirliği içinde yerinden etmeye çalışıyorlar. Emirle, talimatla muhalefet ediyorlar.

Bugünün medya düzeni her şeyden önce çoğulcu bir medya düzeni. Terörü ve şiddeti övmek dışında hangi ifadeye sınır konuyor?

Mesele çok açık. 2002'den bu yana yaşanan siyasal dönüşümün gerçek anlamda demokratikleştirici doğası memleketteki bütün anti-demokratik vesayet odaklarını ve onların yancılarını rahatsız ediyor.

Yasal Uyarı: Yayınlanan köşe yazısı/haberin tüm hakları Turkuvaz Medya Grubu'na aittir. Kaynak gösterilse veya habere aktif link verilse dahi köşe yazısı/haberin tamamı ya da bir bölümü kesinlikle kullanılamaz.

Ayrıntılar için lütfen tıklayın.

YAZARIN ÖNCEKİ YAZILARI

Tüm Yazıları >

- > **Anayasa Mahkemesi ideolojik davranıyor (13.1.2018)**
- > **Adalet Şûrası (11.1.2018)**
- > **Erdoğan karşıtı blok şimdi ne yapacak? (10.1.2018)**

SABAH

SABAH